

dávka podpisem a věřitel dovozuje svoji pohledávku bezprostředně z listiny směnečné, nelze mu nikdy, ani když se dokáže neb bude doznáno, že směnka je směnkou úhradní, uložiti důkaz, že dobývaná pohledávka vznikla ve výši zažalované, spíše musí za všech okolností dlužník dokázati, že nevznikla pohledávka ve výši zažalované podobně jako dlužník dokázati musí zánik pohledávky existující. Žalovaný musí tudíž dokázati:

1. že se jedná o směnku úhradní;

2. že pohledávka, jež má býti uhrazena, vůbec nepozůstává neb nepozůstává v té výši, jak se toho žalobce domáhá. Nesprávná jsou tudíž rozh. nejv. s. z 29. května 1878 č. 182, sb. »Czelechowski« č. 209, ze dne 27. listopadu 1879 č. 11426, sb. »Czelechowski« č. 249, ze dne 2. dubna 1880 č. 2671, sb. »Czelechowski« č. 256, ze dne 17. března 1887 č. 1661, sb. »Czelechowski« č. 471, která břemeno průvodní uvalují buď zcela neb částečně na žalobce, správná jsou však opáčná rozhodnutí ze dne 30. listopadu 1875 č. 11.794, sb. »Czelechowski« č. 107, ze dne 28. května 1885 č. 4803, sb. »Czelechowski« č. 403, ze dne 1. prosince 1885 č. 10.692, sb. »Czelechowski« č. 425; ze dne 15. června 1887 č. 6111, sb. »Czelechowski« č. 478, jež břemeno průvodní ukládají úplně žalovanému. Provedený důkaz neprospěje však žalovanému, když žalující věřitel nabyl směnky poctivě (bona fide), t. j. nevěděl, že jde o směnku úhradní, ježto pak nedostává se náležitosti čl. 82 sm. ř. Podaří-li se důkaz žalovanému p oti žalobci, který jest vůle nepoctivé, zruší se vydaný rozkaz platební, pokud jest neexistence pohledávky dokázána, zejména nemůže se žalobce proti provedenému důkazu hájiti předpisem § 887 o. o. z., poněvadž směnka není listinou o právním jednání, o které se jedná, nýbrž toto právní jednání záleží právě v tom, že směnka byla dána k úhradě, ku pojištění, tudíž vyhotovení směnky předchází uzavření dotyčného právního jednání (rozh. ze dne 30. listopadu 1875 č. 11.794, sb. »Czelechowski« č. 107). Sporno, lze-li směnky k tomu užití, by nežalovatelná pohledávka byla přeměněna v žalovatelnou. Správný náhled je asi ten, že to není přípustným tam, kde nežalovatelnost byla stanovena z důvodů veřejno-právních. Správným je tudíž rozhodnutí ze dne 22. ledna 1880 č. 12.406, sb. »Czelechowski« č. 250, dle něhož nemůže se nežalovatelný obchod promesní státi žalovatelným tím, že dán byl k úhradě vzniklého závazku akcept směnečný a rozh. ze dne 6. června 1884 č. 5611, sb. »Czelechowski« č. 371, že výrok rozhodčí, jenž je proto neplatným, že nebyla učiněna úmluva písemná, nemůže býti pojištěn směnkou úhradní. Od směnky úhradní sluší lišiti dříve obvyklou směnku depositní. Ta předpokládala, že někdo dá v uschování druhému určitou sumu peněz co depositum s tím, že depositář může deposita užití (depositum irregulare). Za toto užívání umluví se rovněž ve směnce úroky. Z toho je patrno, že takové směnky jsou proto neplatné, poněvadž obsahují slib úroků (min. nař. ze dne 2. listopadu 1858 č. 197 ř. z.).

Směnky uso byly dříve směnky, v nichž doba splatnosti byla označena výrazem »zaplaťte a uso« t. j. zaplaťte kdy je obvyklým placení, proto též dle různých řádů směnečných byla doba »usa« různou. Dle dřívějšího rakouského směnečného řádu ze dne 1. října 1763 obnášelo poloviční »uso« 7 dní, jednoduché (celé) »uso« 14 dní, $1\frac{1}{2}$ »usa« 21 dní po vidění, zahrnujíc neděle a svátky. Vzhledem k předpisům čl. 4 č. 4 a čl. 96 č. 4 platného sm. ř. jsou uso směnky nyní nepřipustny. Avšak jen

uso směnky v tuzemsku vydané jsou neplatny, platny však jsou uso směnky vydané v cizině, kde se uso směnky uznávají. Je-li taková uso směnka splatna v tuzemsku, posuzuje se den splatnosti, jak Blaschke správně podotýká, ne dle cizozemských zákonů směnečných, nýbrž dle směnečných zákonů v Rakousku dříve platných, ježto dle čl. 85 sm. ř. posuzují se jen podstatné náležitosti směnky v cizině vydané, jakož i každého směnečného prohlášení v cizině vystaveného dle zákonů místa, kde se prohlášení stalo. Sluší tudíž dle čl. 85 sm. ř. jen formální náležitosti směnky v cizině vydané dle cizozemských zákonů posouditi, kdežto v ostatních směrech rozhodným je rakouské právo směnečné a neobsahuje-li toto příslušné předpisy, dlužno užití dřívějšího rakouského práva směnečného, ježto § 11 uv. zák. zrušil starší řady směnečné jen potud, pokud se týkaly směnečnoprávních jednání, jich účinků a následků, v platnosti však zachoval starší předpisy, jež jsou spíše povahy povšechné, jako při uso směnce bližší stanovení dne splatnosti.

Smilstvo.

I. Pojem.

Smilstvem vyrozumívají se veškeré pohlavní nepřístojnosti, jež mají za úkol uspokojení vlastního nebo rozčilení cizího pudu pohlavního. Pojem smilstvo však zahrnuje i všechny nemravné činy, projevy slovem i písmem, a vyobrazení nejružnějšího druhu, jimiž se mravnost a stud hrubým způsobem porušují.

Již římské právo stihalo mimomanželské souložení s počestnou vdovou nebo pannou (stuprum voluntarium) tresty a sice konfiskací poloviny majetku a při osobách nižšího stavu tresty tělesnými. Ve středověku vykonávala soudnictví v tomto směru církev a taž vyvinuly se tresty ve formě veřejného pokání. Říšský policejní řád z r. 1530 ukládal na každé nedovolené pohlavní obcování tresty.

Zákonodárství novější pomíjejíc oněch případů smilstva, jimiž neruší se práva osob jiných a jež nepůsobí zlobně na mravnost veřejnou, vystupuje toliko proti těm případům smilstva, jež otrásají a ohrožují základy národní mravnosti, veřejné morálky nebo náboženství.

Rakouský trestní zákon rozeznává smilstvo jako zločin a smilstvo jako přestupek.

II. Smilstvo jako zločin.

Čtrnáctá hlava 1. dílu rakouského trestního zákonníka jest nadepsána »o násilném smilstvu, sprznění a jiných těžkých případech smilstva« a uvádí jako případy smilstva násilné smilstvo a sprznění. (Viz tyto články.) Další případy smilstva v užším smyslu slova jsou následující zločiny:

1. Smilstvo proti přirozenosti:

a) se zvířaty (sodomie),

b) s osobami téhož pohlaví; sem náleží pederastie t. j. nepřirozené ukájení pudu pohlavního zneužitím chlapců, ovšem neomezuje se však § 129, b tr. z. jedině na pederastii (roz. ze dne 5. února 1877 č. 8531, Manz str. 118). Tento zločin jest tu i tenkrát, když vůbec nebyl předsevzat žádný akt souložení podobný a akt smilný byl proveden nikoli na osobě, nýbrž osobou téhož pohlaví (roz. ze dne 12. dubna 1880 č. 1267, Manz str. 118).

2. Krvesmilstvo (viz tento čl.).